

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-7Sa/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021200509
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Stankociová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1021200509.2

Uznesenie

Správny súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: JUDr. Daniel Solárik, narodený XX. XXXX XXXX, bytom A. B. XXXX/XX, C., proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta, Bratislava, zastúpený advokátskou kanceláriou GHS Legal, s.r.o., so sídlom Lazaretská 3/A, Bratislava, IČO: 47 232 544, o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu odmieta.
- II. Žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy podanou tak podľa ustanovenia § 252 ods. 1 ako aj podľa ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2023 (ďalej len „SSP“) doručenu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) dňa 13. apríla 2021, v znení jej doplnenia a opravy doručenej dňa 27. mája 2021, sa žalobca domáha, aby krajský súd vydal uznesenie, ktorým určí, že žalovaný vydaním vyhlášky č. 132 z 20. marca 2021 a vynucovaním jej dodržiavania aj silovými zločkami a pod hrozbou pokuty, konal nezákonne. Zároveň žiada, aby správny súd uložil žalovanému bezodkladne upustiť od vydávania vyhlášok, ktorými zakazuje osobám vstup do vnútorných a vonkajších priestorov zariadení za účelom kúpy tovaru a účasti na osobnom pracovnom pohovore a výberovom konaní bez preukázania potvrdenia o negatívnom výsledku RT-PCR testu alebo antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19, takéto konanie neopakoval a obnovil právny stav pred vydaním vyhlášky č. 132 z 20. marca 2021.

2. Dňa 17. marca 2021 vláda Slovenskej republiky prijala uznesenie č. 160 k návrhu na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon č. 227/2002 Z. z.“) vyhláseného uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. septembra 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. – číslo 4890/2021 (ďalej len „uznesenie č. 160“), vyhlásené v Zbierke zákonov pod č. 104/2021, podľa ktorého opakovane s účinnosťou od 20. marca 2021 na obdobie 40 dní predĺžila núdzový stav vyhlásený uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. septembra 2020 na celom území Slovenskej republiky a zároveň s účinnosťou od 20. marca 2021 obmedzila slobodu pohybu a pobytu obyvateľov Slovenskej republiky zákazom vychádzania od 20. marca 2021 v čase od 5:00 hod do 1:00 hod nasledujúceho dňa do odvolania, najneskôr do uplynutia obdobia opakovane predĺženého núdzového stavu, teda do 28. apríla 2021, pričom toto obmedzenie sa nevzťahuje na výnimky uvedené v bodoch 1 až 30 bodu C. 1 uznesenia č. 160. Zároveň v bode F.6 uznesenia č. 160 žalovaný odporučil hlavnému hygienikovi Slovenskej republiky vydať vyhlášku, ktorou sa uloží povinnosť prevádzkovateľom a zamestnávateľom vrátane škôl a školských zariadení prijať hygienické opatrenia a to zákazom vstupu zamestnancov alebo iných osôb na pracoviská alebo do iných priestorov zamestnávateľa a prevádzkovateľa vrátane škôl a školských zariadení, ak sa nepreukážu negatívnym

výsledkom antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako ustanovuje uznesenie č. 160 alebo negatívnym výsledkom RT-PCR testu na ochorenie COVID-19 nie starším ako ustanovuje uznesenie č. 160, alebo ak táto osoba prekonala ochorenie COVID-19 a má o jeho prekonaní doklad nie starší ako tri mesiace, alebo ak táto osoba bola zaočkovaná proti ochoreniu COVID-19 aj druhou dávkou vakcíny a od tohto očkovania uplynulo aspoň 14 dní, alebo osoba, ktorej zdravotný stav alebo zdravotná kontraindikácia neumožňuje vykonanie testu na ochorenie COVID-19.

3. Dňa 20. marca 2021 žalovaný vydal vyhlášku č. 132 z 20. marca 2021, ktorou sa nariaďujú opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa, ktorá bola zverejnená vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, podľa ktorej žalovaný nariadil zákaz vstupu osobám do vnútorných a vonkajších priestorov prevádzok, okrem osôb podľa § 1 ods. 2 vyhlášky č. 132 z 20. marca 2021.

4. Žalobca skutkovo dôvodil, že iný zásah orgánu verejnej správy vykonaný voči jeho osobe spočíva v tom, že žalovaný uznesením vlády Slovenskej republiky č. 160 a na základe vyhlášky č. 132 z 20. marca 2021 v čase od 5:00 do 20:00 hod obmedzil žalobcovi možnosť vstupu do záhradkárstva a zúčastniť sa pracovného pohovoru a výberového konania tým, že sa žalobca nepreukázal negatívnym výsledkom antigénového testu certifikovaného na území Európskej únie na ochorenie COVID-19 nie starším ako ustanovuje uznesenie č. 160 alebo negatívnym výsledkom RT-PCR testu na ochorenie COVID-19 nie starším ako ustanovuje uznesenie č. 160.

5. Žalobca sa totiž dňa 26. marca 2021 o 14:45 rozhodol navštíviť predajňu BAUHAUS za účelom kúpy rastlín, na čo bol pri vstupe do predajne vyzvaný zamestnancom predajne na predloženie potvrdenia o negatívnom výsledku z testovania RT-PCR testom alebo antigénovým testom na prítomnosť vírusu COVID-19. Keďže žalobca takým potvrdením nedisponoval, zamestnanec predajne to považoval za prekážku na vpustenie žalobcu do priestorov predajne a vstup mu odoprel.

6. Žalobca dňa 24. marca 2021 prijal pozvánku od Železníc Slovenskej republiky (ďalej len „ŽSR“) na osobný pracovný pohovor na pracovnú pozíciu Manažér právnych vzťahov na Odbore právnych vzťahov, ktorý sa mal uskutočniť dňa 7. apríla 2021 o 11:10 hod. v budove Generálneho riaditeľstva ŽSR. Pri dostavení sa na pracovný pohovor žalobca nedisponoval certifikátom s negatívnym výsledkom z absolvovaného testovania RT-PCR testom alebo antigénovým testom na prítomnosť vírusu COVID-19, v dôsledku čoho nebol vrátnikom ŽSR a po konzultácii so zamestnankyňou z oddelenia ľudských zdrojov a riaditeľkou Odboru právnych vzťahov vpustený do budovy Generálneho riaditeľstva. Bol zároveň informovaný, že osobný pohovor bude uskutočnený alternatívne, prostredníctvom internetu. Následne, dňa 9. apríla 2021 bol žalobca informovaný, že avizovaný pohovor nebude vykonaný.

7. Podobnú skúsenosť ako v prípade ŽSR mal žalobca aj dňa 13. apríla 2021 o 9:50, kedy sa dostavil na osobný pohovor na Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, avšak v dôsledku nedisponovania certifikátom s negatívnym výsledkom z absolvovaného testovania RT-PCR testom alebo antigénovým testom na prítomnosť vírusu COVID-19 nebol do budovy vpustený.

8. Žalobca mal za to, že žalovaný vydaním vyhlášky č. 132 z 20. marca 2021 protiprávne obmedzil žalobcu uplatniť si jeho občianske právo uzavrieť kúpnu zmluvu a slobodne si hľadať zamestnanie.

9. V ďalšom žalobca poukázal na množstvo článkov uverejnených na rôznych internetových stránkach týkajúcich sa pandémie COVID-19, povinnosti nosenia rúšok, testovania sa na toto ochorenie a ďalších prijatých opatreniach v niektorých európskych štátoch.

10. Krajskému súdu boli postupne doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe, replika žalobcu, duplika žalovaného a ďalšie vyjadrenie žalobcu, ktoré však správny súd s ohľadom na procesný spôsob rozhodnutia a nižšie poskytnuté odôvodnenie nebude osobitne zachytávať v konštatačnej časti predmetného uznesenia.

Podľa § 493e zákona č. 162/2015 Správny súdny poriadok v znení účinnom ku dňu rozhodovania správneho súdu, konania začaté a neskončené do 30. júna 2023 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. júna 2023; ustanovenie § 493f tým nie je dotknuté.

Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnými a procesnými administratívnymi predpismi.

Podľa § 6 ods. 2 písm. f) SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o žalobách proti inému zásahu orgánu verejnej správy.

Podľa § 252 ods. 1 SSP, žalobca sa môže žalobou domáhať ochrany pred iným zásahom orgánu verejnej správy, ak takýto zásah alebo jeho následky trvajú alebo ak hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 252 ods. 2 SSP, žalobca sa môže žalobou domáhať aj určenia nezákonnosti už skončeného iného zásahu orgánu verejnej správy, ak počas jeho trvania nebolo možné podať žalobu podľa odseku 1 a rozhodnutie správneho súdu je dôležité na náhradu škody alebo inú ochranu práv žalobcu.

Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

Podľa § 59b ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivo určených osôb, nariaďuje ich úrad verejného zdravotníctva [§ 5 ods. 4 písm. k)] alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva [§ 6 ods. 3 písm. e)] všeobecne záväzným právnym predpisom.

Podľa § 59b ods. 2 zákona č. 355/2007 Z. z., na všeobecne záväzných právnych predpisoch vydávaných podľa odseku 1 úradom verejného zdravotníctva a regionálnym úradom verejného zdravotníctva sa nevzťahuje osobitný právny predpis o tvorbe a vyhlásení právnych predpisov.

Podľa § 59b ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z., všeobecne záväzný právny predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky.

11. Správny súd v Bratislave v prvom rade odkazuje na zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“), ktorým boli zriadené správne súdy (medzi nimi aj Správny súd v Bratislave), ktoré v zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 citovaného zákona začali svoju činnosť 1. júna 2023. Ustanovenie § 3 ods. 3 zákona o správnych súdoch zároveň uvádza: „ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave.“ Správny súd v Bratislave teda začal konať vo všetkých veciach v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, v ktorých do 31. mája 2023 konali Krajský súd v Bratislave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Trnave.

12. Predmetná vec bola na podklade podanej žaloby pôvodne iniciovaná na krajskom súde pod pridelenou spisovou značkou 7Sa/43/2021. Od 1. júna 2023 je na konanie v tejto veci príslušný Správny súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“). Vec bola náhodným výberom pridelená samosudcovi do oddelenia 16Sa, ktorý o nej konal a rozhodol pod pôvodnou spisovou značkou s predponou BA-7Sa/43/2021.

13. Správny súd zo žalobcom naformulovaného žalobného návrhu ustálil, že predmetom prieskumu je namietaný iný zásah žalovaného spočívajúci vo vydaní vyhlášky č. 132 z 20. marca 2021 a vynucovaní

jej dodržiavania, pričom zároveň sa domáhal, aby správny súd žalovanému zakázal do budúcnosti vydávať obdobné vyhlášky, takéto konanie neopakoval a obnovil právny stav pred jej prijatím tým, že ju zruší. Zásah do subjektívnych práv žalobca badal vo vydaní vyhlášky č. 132 z 20. marca 2021 ktorá podľa jeho názoru zamedzila vstup osobám do vnútorných a vonkajších priestorov prevádzok, okrem osôb taxatívne vymedzených od 20. marca 2021, v čase od 5:00 do 1:00 hod nasledujúceho dňa do odvolania, najneskôr do 28. apríla 2021, hoci z obsahu žaloby paradoxne vyplýva, že zásah priamo pocítil až prostredníctvom konania úplne iných subjektov ako je žalovaný, ktoré voči žalobcovi nevystupovali v postavení orgánu verejnej správy a ktoré samé dodržiavaním uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 160, resp. príslušnej vyhlášky č. 132 z 20. marca 2021 vydané žalovaným, vyvolali určité následky, ktorými sa žalobca cítil byť postihnutý a preto sa domáhal jej zrušenia. Konanie zo strany týchto subjektov (ktoré nie je možné považovať za orgány verejnej správy) však žalobca priamo nenamietal a netvrdil, že by sa iného zásahu v podobe faktického postupu spočívajúceho v neumožnení vstupu do záhradkárstva resp. v neumožnení zúčastniť sa pracovného pohovoru, či výberového konania, mali dopustiť tieto iné subjekty.

14. Správny súd prv, ako pristúpil k vecnému prieskumu žalobcom namietaného iného zásahu skúmal splnenie zákonných procesných podmienok konania a rozhodovania a to vo vzťahu k možnosti súdneho prieskumu vyhlášky žalovaného č. 132 z 20. marca 2021 zo strany správneho súdu, hoci žalobca ju nenavrhol preskúmať v režime všeobecnej správnej žaloby podľa § 177 a nasl. SSP, ktorá by znela priamo na preskúmanie je zákonnosti, ale navrhol jej prieskum v režime žaloby proti inému zásahu a to z dôvodu, že vyhláška žalovaného č. 132 z 20. marca 2021 vyvoláva voči nemu následky v podobe obmedzení, ktoré sú podľa neho nezákonné. V každom prípade však žalobný návrh bol naformulovaný tak, že pozornosť správneho súdu sa má zamerať na prieskum zákonnosti vyhlášky žalovaného č. 132 z 20. marca 2021 s konštatovaním, že žalovaný jej prijatím a vynucovaním jej dodržiavania konal nezákonne.

15. Obdobnú otázku prípustnosti preskúmania zákonnosti vyhlášok žalovaného riešil Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 7Svk/44/2022 z 19. decembra 2022, pričom relevantným sú predovšetkým body 52 až 57, ktoré správny súd v záujme zamedzenia skreslenia jeho záverov v celosti preberá do nasledujúceho odôvodnenia:

„52. ...s účinnosťou od 15.10.2020 novelizovaný zákon č. 355/2007 o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, došlo k zmene formy vydávaných opatrení Úradu verejného zdravotníctva, keď ustanovenie § 59b zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia splnomocnilo úrad verejného zdravotníctva na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov - vyhlášok. Kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že v súvislosti so zmenou tohto zákona sa obrátil generálny prokurátor Slovenskej republiky s návrhom na Ústavný súd Slovenskej republiky, kde okrem iných ustanovení zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, navrhoval aj pozastavenie účinnosti ustanovenia § 59b ods. 1 zákona o ochrane verejného zdravia argumentujúc okrem iného aj sťažnou možnosťou súdneho prieskumu. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom PL. ÚS 8/2021 z 1.12.2021 jeho návrhu v tejto časti nevyhovел. Vo vzťahu k namietanej neústavnosti § 59b zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia ako nedostatku súdneho prieskumu ústavný súd uviedol, že „Úrad verejného zdravotníctva je ústredným orgánom štátnej správy s pôsobnosťou pre celé územie SR a teda tak vyhlášky úradu verejného zdravotníctva, ako aj vyhlášky regionálnych úradov verejného zdravotníctva sú preskúmateľné v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ústavy. Nejde o individuálne právne akty a teda prístup k súdu je zabezpečený cez súlad s čl. 125 ústavy, pričom článok 46 ods. 2 ústavy sa na prípustnosť preskúmateľnosti noriem v konaní neaplikuje.“

53. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 270/2021 (uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 84), z ktorého cituje: „Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky sú všeobecne záväznými právnymi predpismi v zmysle čl. 123 ústavy vydávanými na základe špeciálneho delegačného ustanovenia zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, preto je ich preskúmanie v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vylúčené. Prieskum právnych predpisov ústavným súdom je exkluzívne vyhradený konaniu podľa čl. 125 ústavy.“

54. Vyhlášky ÚVZ SR napadnuté sťažovateľkou boli vydané po nadobudnutí účinnosti vyššie uvedenej novely a ako normatívne právne akty (§ 59b ods. 1 cit. zákona) nie sú v správnom súdnictve podľa § 7 písm. c/ SSP preskúmateľné a môže ich preskúmať iba ústavný súd v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ústavy.

55. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 354/2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že „...v podmienkach slovenskej teórie správneho práva možno hovoriť o dvoch základných druhoch správnych aktov, a to o normatívnych správnych aktoch a o individuálnych správnych aktoch. Obe skupiny predstavujú formy činnosti verejnej správy s právotvorným účinkom. Vo všeobecnosti tiež platí, že adresát normatívneho správneho aktu (fyzická alebo právnická osoba) nemá možnosť proti nemu brojiť zo svojej individuálno-právnej pozície. Právna ochrana v tejto podobe sa proti normatívnym správnyim aktom v Slovenskej republike realizuje len prostredníctvom prokuratúry (previerky, protesty a pod.), ktorá však nemá v rukách decíznu právomoc, čiastočne prostredníctvom všeobecného súdnictva (všeobecne záväzné nariadenia obcí a samosprávnych krajov - § 250zfa OSP, pozn.), a v najväčšom rozsahu prostredníctvom ústavného súdnictva [čl. 125 ods. 1 písm. b) až d) ústavy]. V žiadnom z prípadov súdneho prieskumu normatívnych správnych aktov však nedisponuje kvalifikovaným návrhovým oprávnením subjekt, ktorého právna pozícia je normatívnym správnyim aktom dotknutá. Naopak, adresát individuálneho správneho aktu môže proti nemu brojiť podávaním riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, môže žiadať o jeho preskúmanie prostredníctvom správneho súdnictva a v určitých prípadoch môže proti nemu namietať aj sťažnosťou podanou ústavnému súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy).“

56. Kasačný súd sa nestotožnil ani s názorom sťažovateľky, že by sa v predmetnej veci malo jednať o (hybridné) správne akty, preskúmateľné v rámci správneho súdnictva. Napadnuté vyhlášky ÚVZ nevykazujú znaky správnych aktov zmiešanej povahy majúcich i prvky individuálneho správneho aktu (ako napr. všeobecné povolenie podľa z.č. 610/2003 Z.z.). Naopak, napadnuté vyhlášky majú výlučne normatívny charakter.

57. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že krajský súd postupoval správne, keď žalobu sťažovateľky odmietol, keď na preskúmanie boli navrhnuté jednak akty orgánu nemajúceho postavenie orgánu verejnej správy (uznesenia vlády SR), jednak normatívne právne akty vylúčené zo súdneho prieskumu (vyhlášky ÚVZ SR).“

16. Správny súd opakuje, že si je vedomý, že žalobca v predmetnom prípade neinicioval súdny prieskum vyhlášky žalovaného v režime všeobecnej správnej žaloby tak, ako tomu bolo v prípade vyššie uvedeného konania pred kasačným súdom, ale v režime žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy. Pre vyslovenie záveru o neprípustnosti prieskumu vyhlášky žalovaného v správnom súdnictve je však zvolenie si režimu žaloby úplne irelevantné. Inými slovami, je nepodstatné, aký typ správnej žaloby resp. žaloby v osobitných konaniach si žalobca zvolí, pokiaľ bude súdny prieskum smerovať voči vyhláške žalovaného prípadne iba voči účinkom ktoré takáto vyhláška prirodzene a bez ďalšieho vyvoláva, správny súd nebude mať inú možnosť a žalobu pre jej neprípustnosť odmietne.

17. Keďže žalobca za predmet prieskumu označil vyhlášku č. 132 žalovaného vydanú dňa 20. marca 2021, t. j. po nadobudnutí účinnosti novely č. 286/2020 Z. z., podľa ustanovenia § 59b zákona č. 355/2007 Z. z., táto nie je spôsobilým predmetom prieskumu v správnom súdnictve, ale jej prieskum možno dosiahnuť výlučne postupom podľa článku 125 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý vykonáva Ústavný súd Slovenskej republiky (za predpokladu, že je návrh podaný oprávnenou osobou). Takáto vyhláška je v zmysle ustanovenia § 59b ods. 1 citovaného zákona považovaná za všeobecne záväzný právny predpis, ktorý je v zmysle negatívnej enumerácie uvedenej v § 7 písm. c) vylúčený z prieskumu správnyimi súdmi.

18. Správny súd dospel k záveru, že pre absenciu právomoci správneho súdu na konanie o preskúmanie zákonnosti vyhlášok žalovaného, hoci v režime žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy, mu nezostalo nič iné, ako žalobu postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g) odmietnuť.

19. Hoci je to žalobca, ktorý v dôsledku podania neprípustnej žaloby procesne zaviniel jej odmietnutie a postupom podľa ustanovenia § 171 ods. 1 SSP by mali byť po správnosti priznané trovy konania žalovanému, správny súd má za to, že nie sú splnené podmienky ustanovené v § 168 SSP. Správny súd

s odkazom na uvedené zistenie rozhodol o trovách konania tak, že právo na ich náhradu žalovanému nepriznal.

Poučenie:

Doručené uznesenie je právoplatné (§ 151 ods. 2 SSP).

Proti tomuto uzneseniu možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave.

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu. (§ 439 SSP)

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.